

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 Af 56/2012 - 89,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 Af 56/2012 - 89, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 2. 10. 2012, č. j. S-MHMP 337318/2011, a ze dne 5. 11. 2012, č. j. S-MHMP 401208/2011. Prvním z těchto rozhodnutí stěžovatel zamítl odvolání právního předchůdce žalobce a potvrdil platební výměr Úřadu městské části Praha 8, Odboru ekonomického (dále též „správce poplatku“), č. 6/2011 ze dne 10. 3. 2011, č. j. MCP8 0246119/2011. Druhým z uvedených rozhodnutí stěžovatel k odvolání žalobce částečně změnil platební výměr správce poplatku č. 22/2011 ze dne 4. 4. 2011, č. j. MCP8 033155/2011, ve zbytku odvolání žalobce zamítl a platební výměr potvrdil. Správce poplatku uvedenými platebními výměry vyměřil s odkazem, mimo jiné, na obecně závaznou vyhlášku hlavního města Prahy č. 9/2010 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále jen „vyhláška“), žalobci podle § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále

jen „zákon o místních poplatcích“), poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „JTHZ“) na území městské části Praha 8 v období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010.

Ke dni 31. 10. 2012 došlo k zániku předchůdce žalobce společnosti SLOT Game a.s., a to na základě fúze společnosti sloučením s přechodem jmění na nástupnickou společnost SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Pro účely kasačního řízení bude dále o obou společnostech pojednáváno jako o „žalobci“.

Žalobce v žalobě mj. zpochybňoval dopad poplatkové povinnosti zavedené vyhláškou na ta herní zařízení, která byla povolena a v provozu v době nabytí účinnosti vyhlášky, tedy ke dni 1. 7. 2010. Poukazoval na § 3 odst. 1 vyhlášky, který stanovil, že poplatková povinnost „vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného podle jiného právního předpisu do provozu“. Z toho žalobce dovozoval, že na základě vyhlášky lze zpoplatnit místním poplatkem pouze JTHZ, která byla uvedena do provozu po účinnosti vyhlášky, tj. po 1. 7. 2010. Žalobce v rozhodném období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010 provozoval na území městské části Praha 8 celkem sedm JTHZ, z nichž šest bylo uvedeno do provozu před účinností vyhlášky a v rozhodném období u nich tedy nenastala právní skutečnost, na kterou vyhláška vázala vznik poplatkové povinnosti, tj. uvedení zařízení do provozu.

Městský soud žalobci přisvědčil a konstatoval, že „pokud příslušná vyhláška hlavního města Prahy stanovila povinnost platit místní poplatek za přístroje ode dne uvedení do provozu ode dne nabytí její účinnosti“, vázala k tomuto okamžiku vznik poplatkové povinnosti a taková povinnost se nevztahuje na přístroje ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky již provozované. Městský soud odmítl výklad zastávaný stěžovatelem, že dnem účinnosti vyhlášky došlo ke vzniku poplatkové povinnosti u přístrojů již provozovaných. Podle městského soudu vyhláška vztahy vzniklé před její účinností neupravuje a u již provozovaných přístrojů poplatkovou povinnost neupravila; ode dne účinnosti vyhlášky, tj. od 1. 7. 2010, tak tyto přístroje nemohly být předmětem příslušného poplatku. Poplatník měl „pouze“ povinnost provozování takového přístroje ohlásit správci poplatku, jak stanoví § 7 vyhlášky.

Pokud jde o zbývající žalobní body, neshledal je městský soud důvodnými, neboť námitky v nich vznesené již byly judikatorně vyřešeny, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 8 Afs 148/2015 – 31 a ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2 As 1/2014 – 26.

Z uvedených důvodů městský soud vyhověl žalobě, zrušil rozhodnutí stěžovatele, neboť shledal jeho rozhodnutí i rozhodnutí správce poplatku nezákonným; věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou výslovně opřel o § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., má tedy za to, že napadený rozsudek je

pokračování

nepřezkoumatelný a nezákonný, přičemž jeho nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky.

Stěžovatel namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když mu bylo až při jednání před městským soudem doručeno doplňující vyjádření žalobce ze dne 23. 5. 2016, ve kterém žalobce detailně rozvedl svou žalobní námitku. Soud svým postupem přispěl k vydání překvapivého rozhodnutí, neboť stěžovateli nebyl dán prostor uplatnit jeho procesní právo adekvátním a věcným způsobem reagovat na písemně vyhotovenou námitku žalobce, tím soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Dále stěžovatel namítal, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že povinnost uhradit místní poplatek za provozování JTHZ se nevztahuje na zařízení, která byla v provozu před účinností vyhlášky, tedy před dnem 1. 7. 2010. Stěžovatel poukázal na to, že formulace § 3 odst. 1 vyhlášky, podle níž poplatková povinnost vzniká dnem uvedení JTHZ do provozu, reaguje na skutečnost, že některá JTHZ již v provozu jsou. Toto ustanovení nijak nespecifikuje, že poplatková povinnost má vzniknout jen u JTHZ, která budou uvedena do provozu po nabytí účinnosti vyhlášky, tedy v budoucnu, a ani neuvádí, že poplatková povinnost má vzniknout pouze u těch JTHZ, která byla již uvedena do provozu před nabytím účinnosti vyhlášky, tedy v minulosti. Za využití argumentu racionálního zákonodárce lze tedy dospět k jednoznačnému závěru, že poplatková povinnost se vztahuje na všechna JTHZ, a to jak ta, která již v provozu jsou, tak ta, která do provozu budou teprve uvedena. To odpovídá skutečnosti, že § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010 stanovil, že „*poplatku za provozovaný hrací přístroj nebo zařízení, podléhá každý povolený hrací přístroj nebo zařízení.*“ Vznik poplatkové povinnosti proto nemůže záviset výlučně na uvedení příslušného JTHZ do provozu za účinnosti vyhlášky. Smyslem novelizace § 10a zákona o místních poplatcích, kterou byla zavedena poplatková povinnost i na „jiné technické herní zařízení“ bylo, aby místnímu poplatku podléhala všechna zařízení, která jsou v době nabytí účinnosti obecně závazných vyhlášek obcí v provozu; k uvedenému stěžovatel odkázal na stenozáznam ze schůze Senátu Parlamentu ČR ze dne 23. 4. 2010. Není proto důvod předpokládat, že by vyhláška, která na § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích nepochybně navazuje, sledovala jiný účel. Stěžovatel dále poukázal na § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010, podle kterého obec poplatky zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví „*podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků*“. Obec tedy neměla povinnost (na rozdíl od znění zákona účinného do 28. 2. 2011) výslovně ve vyhlášce stanovit vznik poplatkové povinnosti a povinnost poplatníka postupovat podle vyhlášky vznikla dnem její účinnosti. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že ohlašovací povinnost má pouze evidenční, resp. informační charakter. Ohlášení plní funkci řádného daňového tvrzení ve smyslu § 135 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. JTHZ podléhá povolení Ministerstva financí, ohlašovací povinnost z důvodu vedení evidence těchto zařízení stěžovatelem proto nemá opodstatnění.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že v projednávaném případě se pojmově nejedná o žádnou retroaktivitu, neboť vyhláška žádné vztahy vzniklé před

nabytím účinnosti neupravuje. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10 stěžovatel uvedl, že uvedení zařízení do provozu, pokud k němu došlo před nabytím účinnosti vyhlášky, je podmínkou budoucího právního následku, který spočívá v povinnosti poplatníka platit místní poplatek ode dne nabytí účinnosti vyhlášky. Poplatník tedy není povinen platit místní poplatek za období před nabytím účinnosti vyhlášky a jde tedy o nepravou retroaktivitu, nikoli o zakázanou retroaktivitu pravou. Stěžovatel nesdílí závěr městského soudu o neurčitosti, nesrozumitelnosti, či nepředvídatelnosti předmětné vyhlášky. Výklad vyhlášky učiněný stěžovatelem je jednoznačný, aplikace zásady *in dubio mitius* nepřipadá v úvahu, neboť výklad učiněný soudem, resp. žalobcem, nelze považovat za konkurenční ve vztahu k výkladu stěžovatele.

V další argumentaci stěžovatel poukázal na Metodický materiál odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra, konkrétně vzor obecně závazné vyhlášky obce o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, ze kterého stěžovatel při vypracování vyhlášky vycházel, a který uvádí totožný výklad poplatkové povinnosti ve vztahu k zařízením provozovaným před účinností vyhlášky, jako stěžovatel. Odkázal na obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení jiných obcí, které obsahují identickou úpravu jako předmětná vyhláška, přičemž ve všech případech se poplatková povinnost vztahuje rovněž na zařízení, která byla uvedena do provozu před nabytím účinnosti jednotlivých obecně závazných vyhlášek. Stěžovatel rovněž uvedl, že úprava vzniku poplatkové povinnosti obsažená ve vyhlášce *de facto* navazuje na dosavadní právní úpravu, jak byla stanovena předchozí obecně závaznou vyhláškou č. 26/1998 Sb., hlavního města Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, ve znění účinném do 30. 6. 2010, podle níž podléhaly poplatku rovněž výherní hrací přístroje provozované již před účinností této vyhlášky. Postup žalobce, který sporuje povinnost platit místní poplatek pouze ve vztahu k centrálním loteriijním systémům, resp. k interaktivním videoloterním terminálům, a nikoliv k dalším technickým zařízením, pokládá stěžovatel za účelový.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel svou argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 6. 2015, č. j. 31 Af 43/2014 – 61.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalobce a replika stěžovatele

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Pokud jde o námitku porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces a námitku překvapivosti rozhodnutí městského soudu, pokládá je žalobce za nedůvodné a účelové. Námitku aplikovatelnosti vyhlášky na zařízení uvedená do provozu před účinností vyhlášky, kterou posléze rozvedl v písemném vyjádření, uplatnil žalobce již ve správní žalobě. Stěžovatel byl s argumentací žalobce dostatečně seznámen, a to i v rámci ústního jednání, při kterém nepožádal o možnost doplnění argumentace či zaujetí stanoviska; stěžovatel tedy nebyl nikterak omezen ve svých procesních právech.

pokračování

Žalobce nesouhlasí rovněž s námitkou nesprávného právního posouzení otázky, zda vyhláška stanovila poplatkové povinnosti u zařízení, která byla na území Prahy provozována před její účinností. V případě místních poplatků nevzniká poplatková povinnost přímo ze zákona, ale musí být stanovena obecně závaznou vyhláškou, přitom obligatorní obsahovou náležitostí je zejména úprava vzniku (a zániku) poplatkové povinnosti. Nelze argumentovat obsahem § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, který je pouze zákonným zmocněním pro obce k vydávání vyhlášky pro účely zavedení poplatkové povinnosti. V posuzovaném případě se hlavní město Praha ve vyhlášce odchýlilo od zákona o místních poplatcích, když vznik poplatkové povinnosti nespojilo s povolením příslušného herního zařízení Ministerstvem financí. Rozhodnou a výlučnou právní skutečností na kterou vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti, je tak uvedení herního zařízení do provozu. V případě, kdy se obec odchýlila od zákonné úpravy, jako je tomu v posuzované věci, je nezbytné se zaměřit výhradně na výklad příslušné obecně závazné vyhlášky, nikoli zákona o místních poplatcích; se stěžovatelem předestřenými výklady zákona o místních poplatcích žalobce nesouhlasí a pro posuzovaný případ je pokládá za irelevantní.

Žalobce upozornil, že nynější argumentace stěžovatele nebyla uplatněna v řízení před městským soudem. Ke stěžovatelem rozporované aplikaci principu *in dubio mitius* žalobce poukázal na to, že uvedený princip nebyl městským soudem v napadeném rozsudku vůbec aplikován. Aplikace by byla namístě za situace, kdy by měl městský soud za to, že výklad příslušných ustanovení vyhlášky zastávaný stěžovatelem je možný, resp. konkurenceschopný ve vztahu k výkladu zastávaném žalobcem, resp. soudem, což nenastalo. Odkaz stěžovatele na rozhodnutí týkající se vyhlášek jiných obcí není přílehlavý, neboť se týká obsahově odlišných vyhlášek.

Stěžovatel na vyjádření žalobce reagoval replikou ze dne 9. 9. 2016, ve které odmítl tvrzení o specifčnosti projednávané věci, pro kterou nelze uplatnit judikaturu správních soudů týkající se obecně závazných vyhlášek jiných obcí a zároveň poukázal na další spory stěžovatele a žalobce týkající se totožné vyhlášky hl. města Prahy, které jsou projednávány u městského soudu.

Podáním ze dne 22. 12. 2016 pak stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 204/2016 – 138, kterým zdejší soud ve skutkově obdobné věci, jako je projednávaná věc, zamítl kasační stížnost žalobce podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 Af 47/2013 - 100.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu z důvodů a v rozsahu uplatněném v kasační stížnosti; neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout ex offio (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především vytýká městskému soudu, že mu nebyla poskytnuta lhůta k zaujetí stanoviska k doplňujícímu vyjádření žalobce ze dne 23. 5. 2016, které bylo stěžovateli doručeno u ústního jednání u městského soudu.

Uvedené námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ze soudního spisu vyplývá, že doplňující vyjádření žalobce ze dne 23. 5. 2016 bylo stěžovateli doručeno krátkou cestou v průběhu ústního jednání u městského soudu konaného dne 24. 5. 2016. Z obsahu vyjádření je zřejmé, že jím žalobce reagoval na judikatorní vývoj, který od podání žaloby v roce 2012 nastal v otázce protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb., jakož i v otázce výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky. Dále žalobce ve zmíněném vyjádření zopakoval žalobní bod, ve kterém namítal neaplikovatelnost ustanovení vyhlášky o vzniku poplatkové povinnosti ve vztahu k JTHZ uvedeným do provozu před její účinností; uvedený žalobní bod žalobce původně uplatnil v části III. písm. (i) správní žaloby a podrobně jej rozvedl v části IV. žaloby. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem, že uvedenou námitku žalobce sice zmínil v žalobě, ovšem spíše okrajovým způsobem. Doplňující vyjádření obsahově odpovídalo podané žalobě a žalobce v něm aktualizoval své žalobní argumenty s ohledem na vývoj judikatury. Stěžovateli byla podstata námitky neaplikovatelnosti vyhlášky známa z podané žaloby, doplňující vyjádření žalobce bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno při jednání městského soudu a jeho podstatný obsah byl při jednání přednesen právním zástupcem žalobce v rámci přednesu žaloby, přičemž stěžovateli bylo umožněno se k věci vyjádřit. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že procesní práva stěžovatele byla zachována. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že soud považoval žalobní bod neaplikovatelnosti vyhlášky za řádně uplatněný a jako takový jej vypořádal, přičemž své závěry odůvodnil srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. S ohledem na uvedené proto zdejší soud uzavírá, že neshledal v postupu městského soudu pochybení. Kasační námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud neshledal proto důvodnou.

Pokud jde o hlavní kasační námitku, tj. zda poplatková povinnost stanovená vyhláškou dopadala také na JTHZ uvedená do provozu před účinností vyhlášky, zdejší soud upozorňuje, že se obdobným případem nezabývá poprvé. Ve skutkově a právně obdobné věci, s tím rozdílem, že v pozici stěžovatele vystupoval žalobce (SLOT Group, a.s.), rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 204/2016 - 138. Nejvyšší správní soud proto ve věci nyní projednávané bude vycházet ze zde již vyslovených právních závěrů, neboť neshledává důvod, proč by se od nich měl odchýlit.

Ve věci sp. zn. 4 Afs 204/2016 brojil žalobce (SLOT Group, a.s.) kasační stížností proti rozsudku městského soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 Af 47/2013 - 100, ve kterém soud dospěl k závěru, že vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti na den uvedení povoleného zařízení do provozu bez ohledu na to, zda se tak již stalo či stane. Městský soud zde dospěl k závěru, že vyhláška se neomezuje jen na zařízení nově uvedená do provozu, ale vztahuje se na všechna zařízení povolená a uvedená do provozu před i po účinnosti vyhlášky. S ohledem na ústavní princip zákazu retroaktivity však připadá aplikace vyhlášky na JTHZ povolená a uvedená do provozu před její účinností v úvahu nejdříve od její účinnosti.

pokračování

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 204/2016 - 138 výkladu městského soudu přisvědčil. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, Pl. ÚS 21/96, uvedl, že soud „při výkladu zákonných ustanovení musí přiblížit také k jejich účelu, systematice nebo principům ústavně konformního výkladu“. A dále konstatoval: „Účelem vyhlášky je totiž zjevně zpoplatnění všech JTHZ provozovaných v době vstupu vyhlášky v účinnost. To vyplývá v první řadě z přechodného ustanovení § 7 vyhlášky, které stanoví povinnost poplatníka „ohlásit do 15 dnů od účinnosti vyhlášky správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky“. Ačkoliv samotné splnění ohlašovací nezakládá vznik poplatkové povinnosti, účelem ohlášení je přiznání k poplatkové povinnosti, tj. oznámení jejího vzniku správci poplatku za účelem stanovení její výše. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelky, že ohlašovací povinnost plní ve vztahu ke správci poplatku pouze funkci informační či evidenční. Pokud by poplatková povinnost na provozovaná zařízení neměla dopadat, § 7 vyhlášky by postrádal smysl. Nelze také přehlédnout, že § 7 hovoří o ohlašovací povinnosti „poplatníka“, což dále dokládá úmysl podrobit provozované JTHZ poplatkové povinnosti. Zároveň toto přechodné ustanovení popírá možnost pravé retroaktivity vyhlášky, neboť je zřejmé, že JTHZ uvedené do provozu před účinností vyhlášky budou ohlášena a zpoplatněna až v období (a za období) po nabytí účinnosti vyhlášky.“

Výklad vyhlášky zastávaný žalobcem, tzn., že poplatková povinnost nedopadá na JTHZ provozovaná před účinností vyhlášky, by byl proti smyslu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, kterým je nejen příjem veřejného rozpočtu, ale i regulace těchto přístrojů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26). Osvobození provozovaných JTHZ od poplatkové povinnosti by znamenalo podstatné omezení regulační funkce vyhlášky a došlo by rovněž k vytvoření nerovných podmínek pro subjekty, které již v územní působnosti vyhlášky zařízení provozují, a subjekty, které mají zájem zařízení teprve zřídit.

Závěr městského soudu, že poplatková povinnost stanovená vyhláškou se nevztahuje na přístroje ke dni účinnosti vyhlášky již provozované, neboť takovou povinnost vyhláška nestanovila, není správný a městský soud pochybil, jestliže napadená rozhodnutí žalovaného zrušil jako nezákonná.

Stěžovatel, byť mu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil v námitce první, byl úspěšný se svou kasační námitkou brojící proti nezákonnosti rozhodnutí městského soudu a nesprávnému výkladu § 3 odst. 1 vyhlášky; kasační stížnost jako celek je proto důvodná.

Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu